

PETRKLÍČ

Touha po svatosti

„Viděl jsem velký zástup, který nikdo nemohl spočítat, a všichni měli palmy a zpívali k oslavě Beránkově.“ Tak asi líčí sv. Jan ty, kterým říkáme svatí, a kteří již dosáhli plného spojení s Božím štěstím, láskou a radostí. Dosáhli cíle a plného smyslu svého života. My ale zatím jen putujeme – jsme na cestě – k tomuto cíli.

Každá doba měla a má typ svého světce. Dříve to byla doba mučedníků, poustevníků, mnichů. Utíkali na poušť, aby tak sloužili Bohu. A jaký typ světce vyžaduje dnešní doba? Není úkolem velké většiny křesťanů opouštět tento svět, ale spíše nést Krista celou svou osobností do světa – náš úkol: Consecratio mundi – posvěcení světa skrze Krista, který v nás žije.

Ve mši svaté kněz propouští Boží lid: „Jděte ve jménu Páně.“ To znamená: Toho, kterého jste přijali do svého srdce, do svého života, neste celým svým postojem do své rodiny, na své pracoviště, ke svým sousedům a známým. Kristus chce přinést štěstí a spásu každému člověku, ale často se k němu může dostat jen skrze nás, skrze naši svatost. Má často jen naše srdce, naše ruce a nohy. Tato touha po svatosti má být tedy i touhou celého mého srdce. „Buďte svatí, neboť já jsem svatý“, říká Hospodin. A Pán připomíná: „Buďte dokonalí, jako i váš Otec je dokonalý.“

Snad někdo z nás může právem namítnout: „Vždyť ještě máme tolik chyb a nedokonalostí.“ Je třeba, abychom měli správnou představu o svatosti. Světec není ten, který je bez chyby. I světci měli a mají své chyby. Jsou si jich vědomi, ale snaží se s pomocí Boží milosti na nich pracovat. Vyprošují si Boží energii ve svátostech, aby omezovali frekvenci těchto svých nedostatků. Tedy světec není člověk již dokonalý, ale ten, který stále pracuje, aby více v sobě uskutečnil Boží lásku, dobrotu, trpělivost, shovívavost a odpuštění. Svátá Terezie z Lisieux to popisuje takto: „Jsme jako malé děti, které se snaží vystoupit do schodů, ale nejde jim to. Tehdy matka sestoupí za dítětem, vezme ho do náručí a vynese nahoru.“ Svatost, o kterou máme všichni usilovat, je odevzdanost do Boží vůle. Abych se za všech okolností snažil plně se dávat s důvěrou do Božích rukou. Abych především usiloval o splnění toho, co ode mne očekává Pán. Právě skutečná, praktická svatost je v tomto plném odevzdání. O ni musíme prosit a denně o ni usilovat.

Ať, Pane, nechci nic, než to, co chceš Ty! To je jistě proces, na kterém můžeme a máme pracovat po celý svůj život. Bůh od nás nic nepotřebuje, ale chce celé naše srdce.

Svatost je snažit se denně s důvěrou vkládat toto své srdce do milujících Božích dlaní. A to vyprošuje Vám všem, drazí farníci, i sobě,

Váš farář

Co znamená být „svatým“ dnes?

Svatí mezi námi jsou lidé, kteří následují Krista v duchu a prostředí dnešní doby. Svati mezi námi nejsou nápadní extrémním oblečením, účesem, vyzývavým chováním, vyhlašováním zbožných prúpovídek a odříkáváním citátů z Bible. Tak se chovají spíš nemocní než svatí lidé.

Svatí mezi námi, jsou-li nápadní, pak vlídností k druhým, svědomitostí v práci. Tím, že je na ně spolehnutí. Nemluví příliš s lidmi o Bohu – ale tím víc s Bohem o lidech, mezi nimiž žijí. Znají svou víru z osobního přesvědčení. Vědí, proč věří v Boha, a umějí odpovědět na běžné námitky proti víře.

Dnešní svatý je klidšas, který běžné denní mrzutosti řeší spíš žertem a s humorem než s rozčilováním. Ví, že nad všemi událostmi světa je Bůh, který i zlé umí obrátit v dobré těm, kdo v něj důvěřují.

Svatý mezi námi nekritizuje lidi kolem sebe, neodsuzuje, ale snaží se je pochopit a pomoci jim. Když mluví, tak mluví o něčem, neplácá o ničem, jen aby se klábosilo. Ví, že povídavost je známkou slaboduchosti. Nikdy neslibuje něco, o čem ví, že by to nemohl splnit. Před druhými se nevytahuje a snaží se mluvit co nejméně o sobě. Nežárí.

Nevšímá si toho, co o něm říkají

druzí za jeho zády. Když mu někdo vytkne chybu, přemýšlí, jak ji napravit, má-li ji opravdu, nebo co dělat, aby nepůsobil špatným dojmem, když tu chybu nemá. Nikdy se nehádá, i když ví, že pravdu má on. Řekne své mínění a to stačí. Nikomu své mínění nevnučuje. Působí na druhé svým příkladem, svou osobností. Denně setřásá vše staré. Snaží se denně vytvořit ze sebe lepší typ člověka, lepší podobu křesťana.

Poslední poznávací známkou světců mezi námi je, že všechny tyto krásné zásady sice přijali za zásady svého denního života, ale ještě se jim nedaří zachovávat je vždy denně. Ještě klopýtají, ještě chybují. Ale z klopýtnutí si nic nedělají. Vědí, že svatost spočívá v neustálém začínání. Vědí, že i ti největší světci jsou omilostnění hříšníci – tedy lidé jako my.

Tato poznávací znamení světců dnešní doby otvírají dveře k cestě za svatostí i nám, nám všem.

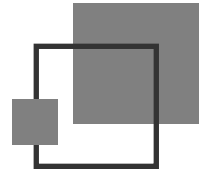
Svatí nejsou svatí proto, že by nikdy neklesli. Jsou svatí proto, že po každém pádu vždy znovu povstali k novému úsilí!

/opsáno od sester Milosrdné lásky/

Hanka

Ilustrační kresba Mirek

Cesta za svatým Jakubem

Přinášíme vám reportáž z cesty do Santiaga de Compostela od našich zpravodajek Hanky a Jany

Jana: Je konec července, u nás panují úmorná vedra a tak využíváme výhod letištní klimatizace a odlétáme z Vídně do Madridu. Máme cestovní horečku a jsme plny očekávání. V Madridu během volné chvíle čekání na noční rychlík do Sarrii obdivujeme krásy královského parku a katedrály. V rychlíku máme za spolucestující francouzské skauty, od kterých se později dovídáme, že mají stejný cíl cesty. Nad ránem vystupujeme v Sarrii, vyřizujeme si průkaz poutníka a hurá jde se.

Hanka: Jako každý správný křesťan, který má za svůj život absolvovat tři poutě, do Říma, do Jeruzaléma a do Compostely, i my vyrážíme na svoji pouť. Pouť na místo, které je po dlouhá staletí promodleno. Takže nyní se můžeme počítat zjedné třetiny za správné křesťany. To je samozřejmě žert, protože pouť podnikáme z jiného důvodu, a to je osobní setkání s Bohem.

Jana: Pro mě je to již druhá cesta po této trase, takže si vybavuji ve svých vzpomínkách místa, která procházíme. Připadám si tak trochu jako průvodce poutníka z knihy Paula Coelho. Každý den začínáme modlitbou a já jsem zvědavá, jaká setkání nás čekají.

Hanka: Během cesty potkáváme příjemné lidi, se kterými jsme spojeni jedním cílem. Všechny nás trápí otlačené nohy, zmožené celé tělo, mě i extra super těžký batoh. Ale všechno toto nás spojuje. Ať jste Čech, Francouz, Ital, Američan, Dán, stáváte se zde pouze poutníkem.

Jana: Moje modlitby za dobré počasí byly vyslyšeny, jupí. Máme

nejlepší počasí, jaké si lze jen přát. Neprší, ráno je příjemně čerstvo a pod mrakem až do oběda, kdy už jsme v místě ubytování.

Hanka: Během pěšího putování procházíme nádhernou krajinou s úžasnými přírodními scenériemi a volně se pasoucím dobytčím. Líbí se mi prostota obydlí a nejvíce božský klid. Ticho, člověk má prostor sám pro sebe, své myšlenky. Cítím naprostou sjednocenost s Božím stvořením, přirozenou otevřenost pro vše krásné a pro Boží hlas.

Jana: Cestou se kocháme nejen krásami přírody, ale i hudebními zážitky, jako je zkouška operní zpěvačky v jednom z kostelů, krásný hlas pana faráře při večerní mši a v neposlední řadě vyhrávání dudáckých kapel.

Hanka: Šestý den přicházíme do Compostely. V předvečer svátku svatého Jakuba začínají Španělé slavit, ve městě jsou ohňostroje, koncerty. V poutnickém úřadě dostáváme diplom, který je naší upomínkou na pouť. Při mši se předčítá seznam poutníků, kteří ten den dorazili, tam někde mezi nimi jsme i my. Po prohlídce katedrály vyrážíme obdivovat krásu starého města. Kašnu, kde se v dávných dobách poutníci myli po cestě, kamenná podloubí starých domů a jejich architekturu. Druhý den nás ještě čeká koupání v Atlantiku a večer se vracíme domů.

Hanka a Jana: Na závěr vám chceme předat poselství: „Otevřete svoje srdce pro lásku, lásku v nejširším slova smyslu, a vydejte se na pouť, uvidíte sami, stojí to za to!“

Rozhovor

V našem kostele sv. Máří Magdalény v Kuřimi byla dne 28.5.2005 udělena svátost biřmování, tradičně konaná přibližně po pěti letech. Jedním z biřmovaných byl i pan Jiří Malý, kterého bych vám ráda představila. Pracuje jako živnostník, elektrotechnik. Provádí opravy, servis a prodej příslušenství počítačem řízených frézovacích CNC strojů na obrábění kovů v České republice, na Slovensku, v Rakousku a v Německu. Ženatý, otec dvou synů. Věřícím se stal v roce 2003.

Často jste v zahraničí, není snadné Vás zastihnout v Kuřimi. Jak jste se k cestování vlastně dostal?

K cestování jsem se dostal díky zaměstnání v TOS Kuřim. Před rokem 1989 se nenaskytla příležitost k cestám do zahraničí. Byl jsem pouze dvakrát v Rusku, 1984 a 1986. Až po roce 1990 jsem prováděl jako technik firmy TOS servisní práce v Evropě, v Americe (v New Yorku, v New Jersey), v Asii (v Jižní Koreji). Dal jsem výpověď v TOS a v letech 1993-2000 jsem pracoval u soukromé firmy v Rakousku.

Které země na Vás po duchovní stránce nejvíce zapůsobily?

Při opravě strojů v Izraeli, v Tel Avivu, jsem jako nevěřící v roce 1992 navštívil Jeruzalém, poklonil jsem se místu ukřižování Pána Ježíše Krista a jeho hrobu. Díky Bohu za tuhle cestu. Můj dojem z Izraele, arabské části země jsou bez zeleně, jen písek a poušť, židovská města a obydlí plné umělých závlah a zeleně. Úroda, plodiny, dvakrát do roka, i například jahody.

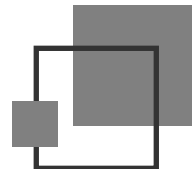
Vzpomínám, že při pobytu v Jižní Koreji, 1991, jsem při prohlídkách měst ve volném čase viděl mnoho křesťanských kostelů, i zde žije mnoho křesťanů. Neděle je pro všechny Jižní Korejce absolutním svátkem.

V Kuvajtu jsem loni během tří týdnů byl dvakrát na mši svaté v místním katolickém kostele. Zajímavé, kázání v angličtině i v jiných jazycích. Bylo zde mnoho věřících Indů a Filipínců, katolíků, kteří zde pracují. Větší množství Filipínců je však evangelického vyznání, alespoň v Kuvajtu. V celé zemi jsem nikde nepozoroval jakoukoliv náboženskou nesnášenlivost. Protestantský, evangelický a katolický kostel jsou v jednom komplexu poblíž centra hlavního města. V únoru při lyžařském pobytu v zimě svatá mše v Tyrolsku, filipínský kněz, kázání v němčině, obdivuhodné.

Jaká byla Vaše cesta k Bohu?

Nastala situace, kdy jsem nevěděl jak dál v životě. Pomoc jsem hledal v kostele u oltáře Panny Marie. Moje rozhodnutí stát se křesťanem ovlivnil i

člověk hluboce věřící, kterého dobře znám mnoho let. Byl a je mým pomocníkem a životním příkladem. Společně s ním jsme před velikonočními svátky 2003 přišli za páterem Kuběnou na Žemůvku, od něho jsem ještě ten den odešel na kuřimskou faru. Ujal se mě otec Jiří a pomohl mi k víře. Díky němu jsem se dověděl i o možnosti biřmování v Kuřimi.

Jak probíhala příprava na biřmování ?

Příprava na biřmování byla téměř každou neděli od sedmi hodin večer, asi hodinu, od podzimu do jara. Pan farář volil témata a potom následovaly připomínky a dotazy. Čtení Písma, život svatých, otázky týkající se církve a její vliv na náš každodenní život.

Jakého patrona jste si vybral?

Patrona jsem si vybral svatého Pavla (Pavel-Šavel). Viděl jsem v něm příklad obrácení k víře. Dříve pronásledoval křesťany, potom byl horlivý zastánce víry a kazatel. K víře jsem se obrátil snad stejně rychle, podle jeho příkladu. Kazatel ze mě asi nebude, ale víra ve mně už navždy zůstane.

Svátost biřmování je ztotožňovaná se vstupem do křesťanské dospělosti. Cítíte se tedy jako „dospělý“ křesťan?

Snad ano. Člověk získá všeobecné základy, dary víry a Ducha Svatého, chtěl bych se tím řídit a pomáhat ostatním. Snad budu schopen předat základy víry i svým nejbližším.

Jak se Vám daří skloubit čas na Boha, čas na práci a čas na rodinu?

Skloubit čas na Boha, práci a rodinu? Rodina je základ, práci se staráme a živíme sebe i ostatní... Na teologickém kursu ve mně utkvěla slova jednoho kněze, nevyjádřím je přesně jako on: Člověk má mnoho předsevzetí a ty jsou závislá na jeho vůli. Mějme tedy alespoň snahu a vůli modlit se, kdykoliv a kdekoliv, nejen za sebe a svoje blízké.

Děkuji Vám za rozhovor.

Dáša

Kresba Oldřich Šikula

Pozdrav z Lutychu

Orel je členem mezinárodní organizace FICEP, ve které jsou sdruženy převážně evropské křesťanské organizace. Jako každý rok, i letos se konal o prázdninách camp. Z Orla z České republiky se jej zúčastnilo 8 dětí. Měla jsem tedy možnost strávit 10 dní na táboře v Belgii.

Akce se konala od 28.7. do 8.8. 2006 v univerzitním městě Lutychu. Město Lutych leží nedaleko hranic Belgie s Německem. S mládeží z České republiky jsme strávili 2 dny přípravou a vzájemným poznáváním v Brně. Do Lutychu jsme se společně dopravili z Brna autobusem. Na setkání jsem se připravovala zvýšeným studiem anglického jazyka, nakonec mě ale překvapilo, že většina účastníků mluvila francouzsky nebo německy. Bylo to přirozené, neboť převážná většina účastníků byla z Francie a Německa.

Z dalších zemí zde byli chlapi a dívky ze Švýcarska, Rakouska, Holandska a samozřejmě Belgie. Anglicky jsem se dobře domluvila s Holanďany. To bylo velmi důležité, protože po celou dobu tábora jsme byli

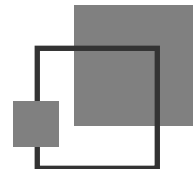
rozděleni do mezinárodních družstev a česky jsme si povídali až večer v posteli.

Hlavní náplní programu byl sport. Často jsme hráli volejbal a basketbal. Mě nejvíce bavila gymnastika, badminton a aerobik. Setkala jsem se zde s pro mě neznámými sporty, jako jsou kinball a handball. Mohla jsem si zkusit také cirkusové umění, např. žonglování, chození po laně a další zajímavé činnosti. Měli jsme, mimo jiné, také možnost chodit si zaplavat do krytého bazénu. Každý večer jsme měli společný program, např. diskotéku, kasino, promítání filmů a jiné aktivity. Nejvíce se mi líbil výlet do přírodovědného muzea s velkým akváriem a projížďka po řece La Meuse. Velice zajímavé byly mše sv. v cizích jazycích, ale vždy při nich zaznělo i nějaké slovo česky.

Jsem moc ráda, že jsem se mohla zúčastnit tohoto pobytu a děkuji naší starostce paní Mackové, že mě za orelskou jednotu z Kuřimi na tuto akci doporučila. Je dobré se seznámit s jiným prostředím a národnostmi. Přeji tuto zkušenost i dalším budoucím účastníkům této povedené akce.

Klára Marečková
14 let, členka Orla v Kuřimi

Zázrak?

Přináším vám neobyčejný příběh obyčejného člověka, tak jak jsem ho zaznamenala z jeho autentického vyprávění

„Narodil jsem se ve Splitu ve věřící rodině. Sestra zahynula ve čtyřech letech, bratr dostal meningitidu a ohluchl. Otec byl velmi tvrdý člověk, byl námořníkem a často nebyl doma. Matka upadala do depresí. Hledal jsem proto porozumění venku. Hledal jsem svobodu od rodiny, od školy.

Jako malý jsem byl vychovaný na ulici. Často jsem se díval na televizi. Z televizního programu jsem si vybíral to nejhorší. Pod vlivem televize jsem si ve svých představách utvořil obraz dospělého muže, který není jiný než zlý, líný, potetovaný a má hodně holek. Když se takový muž ožení, tak žena se bude starat o děti a on si půjde ven za svou zábavou.

V jedenácti letech jsem začal kouřit a pít alkohol, nechutnalo mi to, ale chtěl jsem se stát mužem. Začal jsem utíkat z domu, lhát, krást. Jednou jsem vykradl obchod, otec si pro mě přišel a ani se mnou nepromluvil. Byl jsem uzavřený. Měl jsem rád svoji rodinu, ale měl jsem problém ukázat svoje pocity. Styděl jsem se. Byl jsem herec.

Ve třinácti letech mi zemřela matka, byl to pro mě šok, ale nikomu jsem ho neukázal. Myslel jsem si, že matka bude žít věčně. Na výročí její smrti ve mně uzrála myšlenka zabít se. Říkal jsem to lidem kolem, ale nikdo mi nevěřil. Půjčil jsem si pistoli. Byl konec školního roku a já měl na vysvědčení devět pětik. Pohádal jsem se doma s otcem, odešel jsem do pokoje a střelil si kulku do hlavy. Odvezli mě do nemocnice, tam se lékařům nepodařilo kulku z hlavy vyjmout. Kulku mám v hlavě dodnes.

V té době se otec znovu oženil. Svoji nevlastní matku jsem ale nepřijal.

Po odchodu z nemocnice jsem začal znovu s alkoholem. S kamarády jsem začal brát ještě navíc tablety. Po čase přišel jeden známý s “trávou“. Věděli jsme, že marihuana je droga a báli jsme se ji brát. Ale starší kamarádi nám říkali, že je to přírodní věc, navíc se dobře učíš a jsi v pohodě. Přemýšleli jsme tedy nad tím, proč není marihuana legalizovaná? Nakonec jsme si ale zapálili, někomu bylo dobře, někomu zle, někomu nic. Po deseti dnech jsme nevydrželi a zapálili si znovu. Potom přišel návyk a kouřili jsme každý den.

Časem se ve mně začaly dít divné věci, projevila se epilepsie, deprese. Když jsem si nezapálil, život neměl smysl. Vše bylo nezajímavé, únavné, depresivní, hrozné. Začal jsem utíkat do lesů a do parků. Myslel jsem si, že mě každý nenávidí, měl jsem strach z lidí. Když se otec zajímal, jestli jsem v pořádku a co dělám, vymýšlel jsem si historky o oslavách kamarádů. Známi ho upozorňovali na to, že mě viděli s nějakou partou. Otec říkal, že jsem v pubertě a časem to přejde.

Bylo to horší a horší a jednoho dne kamarád donesl heroin. Z této drogy jsem měl strach. Mezi námi panoval názor, že kdo kouří marihuanu, tak není narkoman, ale ten, kdo kouří heroin, už narkoman je. Potřebuje mít svoji dávku a potom prý nejsou problémy. I přes obavy jsem heroin vyzkoušel. Píchl mi injekci, začala působit, bylo to super. Heroin mi dal pocit svobody, euforii lásky a dobroty. Začal jsem si drogu píchat sám. Nikdo mi předtím neřekl, jaké přijdou krize, že euforie rychle zmizí. Dávku jsem musel neustále zvyšovat. Neměl jsem dostatek peněz, začal jsem krást. Vykrádali jsme

auta, byty, přepadali restaurace, dělali kapsáře, půjčovali si. Euforie přestala, drogoval jsem už jenom proto, abych mohl vůbec chodit.

I přes moji počáteční opatrnost otec zjistil, že kradu. Prohledal mě a našel injekční stříkačku. Tehdy poprvé si se mnou chtěl promluvit. Říkal jsem si sám pro sebe: „Kde jsi byl těch

předchozích dvacet let, když jsem tě

potřeboval?“. Dnes vím, že otec mě má rád, ale je to velmi tvrdý člověk. Domluvil se tehdy s policií, podstrčili mi drogu a zavřeli mě na tři měsíce. Ale ve vězení jsem se naučil ještě horší věci. Naučil jsem se, jak vykrást auto, jak připravit drogu, a z vězení jsem se vrátil ještě

vyškolenější. Rodina mě poslala na psychiatrii. Tam jsem dosáhl

vrcholu svého herectví, svého lhaní. Pro každou osobu jsem tam měl připravený zvláštní příběh. Otcí nakonec řekli, že psychiatra potřebuje on, že já jsem velmi dobrý člověk. Od doktora jsem dostával tablety a kamarádi mi nosili heroin, jen jsem tam tak ležel a drogoval. Vyšel jsem z psychiatrie a vlastně nic se nezměnilo, vše bylo při starém. Otec uznal, že bych měl začít pracovat, zaměstnal mě v továrně a kolegům vysvětlil moji situaci, přijali mě. Z mé strany nebyla dobrá vůle,

a tak mě vyhodili.

Nenáviděl jsem otce, byl jsem na něho velmi zlý, vyvrcholilo to tím, že jsem na něho vzal nůž. Poté jsem šel do vězení. Po propuštění z vězení jsem se automaticky chtěl vrátit domů. Ale otec mě domů nepustil. Řekl mi, že už jsem dospělý a za svou rodinu jsem si vybral kamarády a ulici a nemám právo rozhodovat o té naší. Vrátit se mohu jedině v případě, že se budu chtít vyléčit.

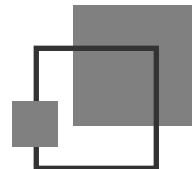
Devět let jsem strávil jako bezdomovec, neustále jsem měl problémy s policií. Už mi nepomáhala žádná droga, nic mě nemohlo uspokojit. Jediné, co mě uspokojovalo, byla moje vlastní krev. Chodil jsem proto po ulicích a hlavou rozbíjel okna. Psychiatr mi stanovil diagnózu –

paranoidní schizofrenik. Už mě neposlali do vězení, ale na psychiatrii. Po třech měsících jsem se vzpamatoval a podíval se kolem

sebe, bylo to hrozné, pacienti kolem mě byli samí vrazi a zabijáci. Musel jsem utéct, ukradl jsem jednomu pacientovi peníze a utekl do Splitu. Po dvaceti dnech na útěku mě policie zatkla a transportovala do blázince. Měl jsem velký strach, protože člověk, kterému jsem ukradl peníze, zabil čtyři lidi sekýrou. Byl jsem s tím člověkem na pokoji. Když se pohnul, strachy jsem se pomočil. Po třech dnech mi nadal. Upozornil mě na to, že jistě vím co by mi

mohl udělat, ale jelikož jsem měl odvalu mu i přesto ukrást peníze, tak všechna čest. Od té doby se o mě staral. Ale pořád jsem měl obavy být se všemi těmi zabijáky na oddělení. Byla válka, nebyly léky. Sliboval jsem si, že jestli odsud vyvážnu živý, tak přestanu s drogami.

Po propuštění z léčebny jsem šel do Zagrebu. Měl jsem papíry na to, že jsem schizofrenik. Měl jsem tablety na schizofrenii a zapíjel jsem je vínem, účinkovalo to tak, že jsem nemohl ani jíst, spát, chodit. Lehával jsem v parcích a kanálech. Lidé, kteří procházeli kolem mě, mi kopali do hlavy a plivali na mě. Byl jsem beznadějný, chtěl jsem se zabít. Všichni moji přátelé už zemřeli. Chtěl jsem také zemřít. Jednoho dne jsem došel k poznání, že na mě nikdo zlý nebyl, začal jsem plakat, proplakal jsem celou noc. Modlil jsem se přitom k Panně Marii za uzdravení.

Po dvou letech, bylo to v únoru, byl jsem bez peněz, sám jako pes. Přišla za mnou žena, žádala mě o pomoc. Hledala nějakého chlapce, hledala mě. Šli jsme se spolu projít, vykládala mi, že je matkou jednoho narkomana, kterého jsem potkal ve vězení. Viděli jsme se jen jednou, ale on o mně neustále mluvil a žádal ji o pomoc. Věděl, že se chci zabít, proto poslal matku, aby mi pomohla. Zařídila mi dokumenty, koupila mi lístek na autobus a poslala mě do Medžugorje do léčebny pro narkomany Chenakolo. Léčba v komunitě probíhá pouze skrze modlitbu a práci, bez jakýchkoli léků. Když jsem přišel do komunity, tak to bylo poprvé, co jsem se střetl sám se sebou. Pronásledovala mě minulost. Navíc jsem byl nemocný, měl jsem žloutenku, migrénu, epilepsii, bolesti srdce, zbyly mi tři zuby. Byl to blázinec.

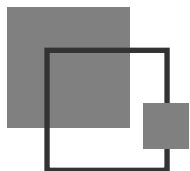
Toužil jsem se smířit se svojí rodinou, deset let jsem se s nimi neviděl. Nezbylo mi nic jiného, jen kleknout, modlit

se a věřit. Do komunity přišli poutníci ze Splitu, mezi nimi byl i můj otec. Byl to nejhorší a současně nejkrásnější okamžik v mém životě. Přišel ke mně, podal mi ruku a začal plakat. Celý den jsme spolu plakali a nic neříkali. Poprvé jsem byl k němu upřímný. Řekl jsem mu, že chci být normálním člověkem a jestli to nedokážu, vrátím se odkud jsem přišel a zemřu. Hodně let jsem si nedokázal odpustit.

Po vyléčení jsem odešel z komunity. V Medžugorje jsem našel práci „na WC“, ale já jsem byl šťastný. Naučil jsem se, že každá práce je dobrá. Chtěl jsem si najít děvče, oženit se a mít děti. Ale byla tu minulost, měl jsem tři zuby, byl jsem potetovaný, v hlavě kulku, kdo by mě chtěl? Na WC jsem seděl u okénka a koukal po děvčatech. Jedna, která tam často chodila, se mi moc líbila. Byla velmi pěkná a o třináct let mladší. Přátelé mi říkali, že nemá smysl si na ni myslet. Ona přišla z České republiky do Medžugorje a chtěla se stát řeholnicí. Žila u jedné rodiny v Medžugorje, stal jsem se přítelem té rodiny. Osm měsíců jsem se ji pokoušel přemluvit, aby se mnou chodila. Svolovala pod podmínku, že se budeme maximálně držet za ruce. Chodili jsme spolu patnáct měsíců. Když se moje žena rozhodovala, jestli si mě má vzít, odešla na horu zjevování Panny Marie Križevac, tam si od kněze půjčila Bibli a otevřela ji na místě, kde bylo napsáno: „Toto je tvoje místo, neboj se, já jsem s tebou.“ Vzali jsme se roku 2000, máme tři děti. poslední se nám narodilo letos v červenci. Jsem zdravý, epilepsii nemám deset let, čtyři roky migrénu, vyléčil jsem se i ze žloutenky a schizofrenie.“

Řeknete si možná happy end jako z Hollywoodu, jen s tím rozdílem, že toto se nestalo v továrně na sny, ale ve skutečnosti.

Jana

Smysl v rodině

Je Vaše dítě agresivní? Je neklidné, nervózní? Má příliš mnoho energické touhy po něčem? Necháváte jej v takovém případě v duchu freudovské psychoanalýzy vybití, vyřadit se na „bezpečném“ místě?

Prožili jste Vy nebo někdo z Vašich nejbližších velkou životní změnu, se kterou se není jen tak snadné vypořádat? Změna zaměstnání, ztráta v rodině, trvalé zhoršení zdravotního stavu?

Máte staré, nemohoucí rodiče, prarodiče, kteří vyžadují hodně úsilí, péče a oběti a Vy někdy už nevíte kudy kam, už prostě nemůžete, nechápete, proč zrovna Vy a zrovna oni musíte procházet tak těžkou cestou a všechny i dobře míněné útěchy o křížové cestě Vás jen víc zatěžují?

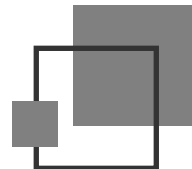
Elisabeth Lukasová dokáže poutavě přednášet a psát čtivé knížky. Jako žákyně Viktora Emila Frankla převzala a rozvíjí jeho filosofii vnímání psychiky člověka. Filosofii, která se neuspokojuje konstatováním, že je život každého člověka determinován (předem určen) pouze vnějšími okolnostmi jako genetickou dědičností, výchovou a působením okolí. Psychologie Viktora E. Frankla uznává všechny tyto vlivy, nechává jím prostor a přijímá je s pokorou, ale ta vlastní, „franklovská“ psychologie začíná teprve tam, kde tyto všechny „determinanty“ končí. Stojí pevně na přesvědčení, že přes všechny vnější vlivy a danosti má každý člověk prostor pro svobodu volby. Od ostatních pozemských bytostí se liší právě tím, že má schopnost pozorovat z odstupu sám sebe, a že má schopnost transcendence, tedy vnímat to, co jej samotného přesahuje. Tímto přístupem je teprve psycholog Frankl schopen vnímat a přijímat člověka v jeho celistvé důstojnosti – v jeho fyzické, duševní i duchovní

rovině – a jako takovému mu také umí pomoci, pokud prošel nebo prochází těžkými životními obdobími.

Rakouská psycholožka Elisabeth Lukasová se s námi ve své knize Logoterapie ve výchově dělí o své konkrétní zkušenosti z dlouholeté práce psychoterapeuta a trpělivě nám vysvětluje, že nechávat vybití dětskou agresi vede pouze k vnitřnímu posílení potřeby agrese. Že „vybití potřeby“ v sexuální nevázanosti vede pouze k větší touze po vybití se a také ke znehodnocení vztahů a k vnitřní prázdnotě. Autorka nás doprovází pralesem lidských tužeb a potřeb někam stále výš a výš, kde při výstupu prales řídne, je stále přehlednější až nakonec spolu s autorkou staneme na vrcholu všech lidských potřeb, kterým je potřeba po smyslu. Právě potřeba smyslu je pro zkušenou psycholožku tím správným klíčem k řešení mnoha lidských problémů. Pro každý okamžik lidského života existuje nějaký důvod – smysl. Někdy cítíte i v tom, že teď právě čtete Petrklíč. Proč byste to jinak dělali?

A právě smysl je to, co si každý člověk spoluvytváří sám, o čem spolurozhoduje. Když si potom jako čtenáři „Logoterapie ve výchově“ mapujeme hodnoty různých smyslů, brzy pochopíme, že vidění smyslu ve hmotném zabezpečení, sebeuspokojení či kariéře může sice po nějakou dobu vydržet, v náročných životních obdobích však neobstojí. Něco úplně jiného již je smysl, který nás samotné přesahuje. Ať již jde o přesahování směrem ke druhému člověku nebo k „bytosti“, která sama přesahuje vše. Říkáte si – to přece není pro nás, pro křesťany vůbec nic nového. To přece víme a žijeme. Potom vám upřímně gratuluji.

Mirek

Již potřetí

Zážitky z diecézní pouti rodin

Již potřetí, vsobotu 2. září, se zaplnily mnohé exteriéry a interiéry žďárského zámku živým pohybem a mladou radostí, ve které je budoucnost. Již potřetí nabídl pan hrabě Kinský prostor pro dětskou radost, pro společné zážitky rodičů s dětmi, pro společná setkání rodin.

Diecézní pouť rodin začala – jak jinak – pontifikální mší svatou, celebrowanou otcem biskupem Vojtěchem Cikrlem. Mši pod širým nebem si většinou vychutnají jak děti, které mají více volnosti a prostoru, tak i rodiče, kteří nejsou nutkáni přidušovat dětské šumy, které by mohly v kostele působit rušivě.

Takže – mší to začalo. Dopoledne tedy ještě bylo jednoduché a přehledné. Horší situace ale nastala po mši. Organizátoři vymysleli a připravili tak širokou nabídku pro vyžití či vzdělání dětí i rodičů, že by nebylo divu, kdyby prosazování toho či onoho zájmu v rodině vedlo k boji o nadvládu, napětí a nakonec možná i k narušení vztahů, pro jejichž posílení byla původně pouť zamýšlena. „Komunikace a volba je zkrátka denním chlebem rodinného života a ani pouť nás toho nemohla ušetřit“, brání se dotěmé otázce Petrklíče Vít Janků, ředitel Centra pro rodinu a hlavní organizátor celé akce. A dále vysvětluje: „Při přípravě programu jsme chtěli vyjít vstříc všem věkovým skupinám, aby totiž měla důvod přijet celá rodina. A jinak se omlouváme všem, kteří museli vyjednávat v kruhu rodinném o tom co podniknout dřív. Podle spokojených výrazů účastníků se zdá, že konsensu bylo dosaženo (aneb zase nás děti přemluvily).“

Ze široké nabídky aktivit nelze opomenout divadelní představení pro děti, hry a soutěže, několik koncertů na pódiu, přednášky pro mládež (manželé Handlerovi), pro rodiče (P. Vojtěch Kodet, OCam.) a pro manžele (manželé Nečasovi), adorace vedená více než povolanou komunitou Emmanuel, celodenní možnost pro svátost smíření a další.

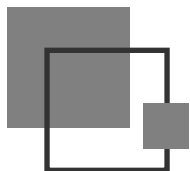
Program byl uzavřen závěrečnou modlitbou a požehnáním v 16:00 hodin. Na diecézní setkání rodin navázal v 18:00 hodin druhý ročník klášterní noci, mimořádné setkání s kulturou a osobnostmi žďárské historie.

Takže nezbyvá než s respektem poděkovat pořadatelům za tak skvělou akci.

Rozhovor s Vítem Janků v plném rozsahu si můžete přečíst v příštím čísle časopisu Kamínky, které vydává Centrum pro rodinu.

Mirek

Přečetli jsme

Paulo Coelho – Alchymista

Ústřední postavou příběhu je španělský chlapec, který se rozhodne pro samotářský život pastýře ovcí, neboť v něm nachází svobodu, blízkost přírody a neposledně Boha.

Stává se velice vnímavý k řeči zvířat a přírody.

Jednu noc se mu zdá sen a ten se následujícího dne opakuje. Pokaždé se však probudí před jeho koncem, takže neví, co mu tím mělo být řečeno. Tato událost mu nedopřává klidu a touží odhalit jeho tajemství.

Pár dní poté se setkává se záhadným starcem, který ví o jeho dosavadním životě všechno a vyjeví mu taktéž pokračování jeho snu. Mladík se záhy dozví, že jeho posláním je opustit svůj zaběhlý způsob života a vydat se na dalekou cestu k egyptským pyramidám, kde má nalézt svůj poklad. Tím starcem, s nímž se setkal, byl Melchisedech. Toho musel potkat, aby hledal a poznal svůj Osobní příběh, protože jen tak může uskutečnit svůj sen.

Na cestě plném překvapení a nástrah poznává lidi se svými příběhy a ti jsou taktéž součástí jeho Osobního příběhu a naplňují jeho dobrodružnou cestu za poznáním a smyslem života.

Chlapec se nakonec vpouští seznámí s Alchymistou, za jehož doprovodu se dostane téměř k pokladu, ovšem ten nenajde dříve, než-li překoná svůj strach, sobectví, pohodlnost a prolomí svoje „zaběhlé koleje“.

Brazílský spisovatel Paulo Coelho dokázal podle mého soudu zprostředkovat Boha Otce nejen jako všemohoucího milujícího Stvořitele bez náboženského patosu, nýbrž jako Toho, který tvoří a doprovází každého jediného člověka na zemi a kde je každý život výjimečný a nenahraditelný, neboť jestliže hledáme, potom nalézáme smysl vlastního života – uskutečňujeme svůj Osobní příběh. Jak už jsem zmínila, způsob podání této skutečnosti se neděje formou ustálených náboženských frází, ale značně jiným, neotřelým slovníkem, oslovujícím sekularizovaný svět.

Katka

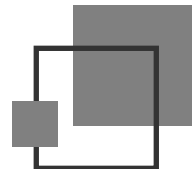
„Balónková“ dětská mše

Jedenáctá mše 3. září patřila dětem. A že jich ale bylo! Přišli i s rodiči o něco dříve a vydatně pomáhali – děti i rodiče. Když mše začala, bylo vše připraveno – písničky, čtení, pestrý obětní průvod, modlitba Otčenáš před oltářem. V závěru mše si všichni u písničky zatancovali a projevíli tím svou radost z přítomného okamžiku.

No a jelikož to byla mše na zahájení školního roku a prosilo se o hojnost darů Ducha svatého, nemohl nikdo odejít neobdarován. Děti dostaly balónky a bonbóny. Velkým překvapením se stala kopečková zmrzlina, kterou pan zmrzlinář před kostelem ochotně malým i velkým mláďou naděloval. Ani rodiče neodešli s prázdnou. Byli odměněni rozzářenými pohledy svých dětí a radostí ze sdíleného společenství s ostatními rodinami. Ještě dlouho po mši se před kostelem šířila pohoda a radost z prožité slavnosti.

Co říct na závěr? Mnohé díky všem za pomoc a přítomnost každého malého i velkého človíčka. Bez vás by se nemohla vytvořit tak krásná atmosféra. S Boží pomocí se budeme všichni těšit na další setkání dětí a rodičů u Pána Ježíše.

Lída

Krátké zprávy z Orla

Sport

Minibike: Dne 2.9.2006 se v Pardubicích uskutečnil další závod přeboru České republiky v závodech minibike 40. Tohoto závodu se v kategorii senior (nad 18 let) zúčastnil také kuřimský Orel Jan Antoni. Jezdí za jednotu první sezonu a určitě nás ve sportovním prostředí dobře reprezentuje. V rámci Orla se zúčastňuje našich akcí, kde s dětmi beseduje a předvádí své umění v rámci exhibice. U nás v Kuřimi jste ho mohli vidět zatím jen prostřednictvím kabelové televize. Na závod odjížděl s jasným cílem upevnit si svou celkovou třetí pozici. Tento cíl také splnil, když v obou rozjíždkách dojel na třetím místě.

O týden později pokračoval seriál závodů na brněnské minibikové dráze. Tam se Honzovi dařilo ještě lépe, když v první rozjíždce dojel na třetím místě a v další byl druhý. V součtu obou jízd to bylo celkové druhé místo. Jan Antoni už o svou třetí celkovou příčku může přijít jen shodou nešťastných náhod. Do posledního závodu v sezóně mu přejeme hodně štěstí!

Florbal: V Kuřimi se rozjíždí florbalová liga. Orel Kuřim postavil také svůj tým, zatím má naše družstvo devět hráčů ve věku 13 až 22 let. Pokud máte někdo zájem chodit na tréninky a hrát, ozvěte se! Rozpis utkání a termíny rezervace haly stejně jako podrobné informace zjistíte na tel. čísle: 608 941 948 – Petr Macek.

Dětský koutek - vzkaz

Maminkám, které se schází dopoledne v Orlovně se svými dětmi, jsem slibovala, že se budu snažit zajistit v areálu na zelené ploše nějaké prolézačky, skluzavku, houpačku... Nezapomněla jsem, jen Město Kuřim moji žádost o finance nepodpořilo, ale nevzdávám to, hledám sponzory a nejpozději na jaře náš „kouteček pro nejmenší“ bude.

Kultura – Náš den

V sobotu 2. září 2006 jsme v našem areálu pořádali „Náš den“. Dopoledne byla slavnostně otevřena výstava fotografií. Byla hezká a můžete litovat, že jste nepřišli. Otevřeno jsme pak měli ještě celý týden. Děkuji všem, kdo pomohli s instalací i s úklidem.

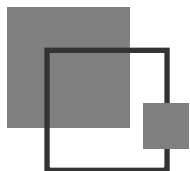
Odpoledne byly na hřišti přichystány soutěže pro děti. I tady Vaše škoda, protože ceny byly krásné a závěrečný táborák byl také bezva. Navečer mezi děti zavítal i hejtman JMK Stanislav Juránek.

Jmenovitě děkuji paní Janě Kytnerové za kytarový doprovod, Pavlu Juračkovi a Petru Mackovi za soutěže a Ivaně Nováčkové za celodenní starost o občerstvení.

a výzva nakonec...

pokud se chcete dozvědět o nás víc, máte nějaké připomínky, podněty a nápady, nebo s námi chcete jakkoliv spolupracovat, můžete přijít mezi nás. Rada jednoty Orla v Kuřimi se schází první středu v měsíci v 18:30 hod. v klubovně.

Miluše Macková

Neznalost Písma je neznalost Krista

Žijeme v době poznamenané technickým a vědeckým pokrokem. Překonáváme snadno a rychle velké vzdálenosti mezi státy a kontinenty. Nahlížíme čím dál víc pod roušku tajemství života. Kde jsou hranice našeho konání? Jak se máme orientovat v dnešním mnohdy tak složitém světě? Kde máme nalézt odpovědi na otázky o našem místě v životě nebo o řešení určitých situací? Jako křesťané máme východisko. Bůh nám totiž předal v Písmu svatém veliký poklad. V Bibli můžeme nacházet odpovědi pro náš život. Bible je osobním a důvěrným dopisem Boha každému jednomu z nás. Svatý Jeroným, kněz a učitel církve, píše v předmluvě komentáře k Izaiášovu proroctví: „Jestliže je podle apoštola Pavla Kristus Boží moc a Boží moudrost, a jestliže ten, kdo nezná Písmo, nezná Boží moc a Boží moudrost, pak neznalost Písma je neznalost Krista.“

Tak jak znám katolické prostředí myslím, že v mnohém si laikové zvykli na

přijímání služby církve a kněží, a na vlastní aktivitu zapomínají. Musíme si ovšem uvědomit, že ve své podstatě je každý z nás před Bohem odpovědný sám za sebe. Jak tedy zdůvodním lehkovážné přistupování k Písmu svatému? V roce 2005 probíhaly v naší farnosti Biblické hodiny, při kterých jsme systematicky probírali Písmo svaté. Účastnilo se vždy kolem deseti posluchačů. V letošním akademickém roce bychom chtěli na tuto aktivitu navázat. Proto bych chtěl tímto krátkým příspěvkem pozvat na společná setkání nad Písmem svatým. Chtěl bych požádat zájemce aby se předběžně přihlásili e-mailem (fara.kurim@volny.cz) nebo osobně (po mši sv.) u Marka Motyčky, abychom věděli, zda je o tuto aktivitu v naší farnosti zájem. Na základě projeveného zájmu bude upřesněn termín a čas setkávání. Předpokládaná frekvence setkávání nad Písmem svatým by byla jednou měsíčně v pátek nebo ve čtvrtek.

Marek

Kulturně-duchovní dění

16. – 19. 11. Duchovní obnova pro zdravotníky

Pořádá Duchovní centrum sv. Františka z Pauly, Vranov.

Obnovu vede: P. Antonín Krasucki, OP

Kontakt: www.dc-vranov.katolik.cz, tel: 541 239 264

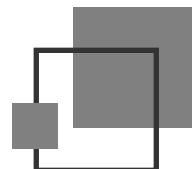
24. – 25. 11. Adventní duchovní obnova manželů

Pořádá Centrum pro rodinu a sociální péči v Brně.

Téma: Boží zaslíbení a naše odpovědi

Obnovu vede: Mgr. P. Jakub Holík – vojenský kaplan

Kontakt: dana.chaloupkova@centrum.cz, tel.: 542 217 464

25. – 28. 10. Duch. cvičení pro muže a ženy žijící v manželství, P. M. Kabrda, SDB
 27. 11 – 1. 12. Ignaciánské exercicie pro všechny, P. S. Peroutka, SJ
 3. – 7. 12. Adventní duchovní cvičení, P. A. Dabrowski, OFM
 7. – 10. 12. Adventní duchovní cvičení pro manžele, Mons. V. Šíma
 10. – 15. 12. Duch. cvičení pro trvalé jáhny a manželky, Mons. Jan Graubner
 Pořádá Poutní a exerciční dům Stojanov, Velehrad
 Kontakt: velehrad@stojanov.cz, tel.: 572 571 531

Katka

Pro hloubavé hlavy

Osmisměrka

K	E	Š	I	T	N	A	R	F	H
A	K	I	T	S	A	L	O	CH	S
N	T	C	Ř	A	L	Ě	D	N	A
Í	N	M	E	N	S	A	D	U	J
N	E	É	H	N	R	E	T	J	V
O	M	R	O	A	I	E	E	I	A
T	E	F	Ř	F	P	Ř	O	Ř	L
N	L	E	O	R	D	Z	V	Í	C
A	K	Ž	E	N	A	N	A	A	Á
T	A	P	O	CH	Ě	T	J	O	V

Alfons, Anděla, Anežka, Anna, Antonín, Efrém, František, Jiří, Juda, Klement, Ondřej, Perpetua, Řehoř, Scholastika, Václav, Vavřinec, Vojtěch, Žofie

V tajence se ukrývá jméno českého mučedníka, zakladatele dvou premonstrátských klášterů, mužského v Teplé a ženského v Chotěšově.

Tajenka má osm písmen.

Judita

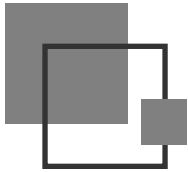
Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřim

Uzávěrka příštího čísla je 3. prosince 2006

Redakční rada: Kateřina Šťastná, Petra Vašková, Jana Kolaříková, Dáša Montágová, Petr Prokop, Dan Planer, Jaromír Strašák:

*Příspěvky prosím zasílejte na e-mail: casopispetrklic@centrum.cz, nebo dejte do schránky vzadu v kostele
 Časopis Petrklíč bude také zveřejňován na internetových stránkách: www.sweb.cz/fara.kurim*

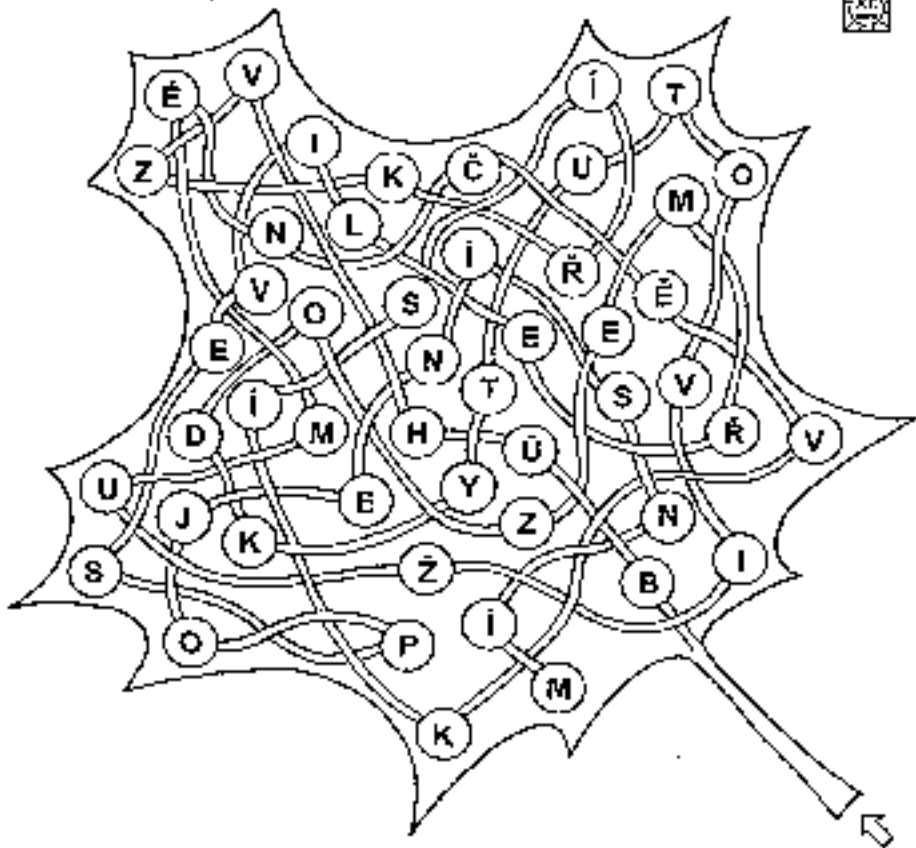
Dětská stránka

CO ČEKÁ ZEMŘELÉ?

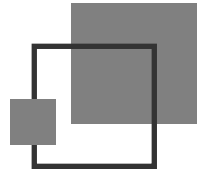
V listopadových dnech se více než jindy modlíme za zemřelé, navštívujeme hřbitovy a zapalujeme svíce. Proč? Modlitbou chceme zemřelým pomoci, aby se dostali do plného společenství s Bohem – do nebe.

Projekt: bludištěm a zjistiš, čemu jako křesťané věříme.

16,1,14,3,12,5,10,7
2,15,4,13,6,11,8,9